

Guds folk på vandring
Carl Fr. Wisløff - "I evangeliets tjeneste"

Fra 'I lydighed mot sannheten, 1963. Den første af 3 bibeltimer over 1. Petersbrev udsendt i den norske nationalradio i 1962.

Vi vil i tre bibeltimer fremtrække nogle af tankerne i Peters første brev. I dette brev nærmer vi os et nyttestamentligt skrift, som har særligt bud til os i dag. Det tror vi, at hele Bibelen har, men Peters første brev har en tone af håb og fortrøstning, som er velgørende at høre i en vanskelig tid. Det er nok grunden til, at mange kristne finder dette brev frem og læser det igen og igen. Vi behøver denne tone af frimodigt håb og tillid til Gud.

Brevet er skrevet af apostlen Peter. Han angiver Silvanus som medforfatter. Silvanus er Paulus' ven og medarbejder. I [2 Kor 1,19](#) er han nævnt sammen med Paulus', fortrolige ven, Timotius. I Peters første brev kalder Peter ham den pålidelige broder ([kap.5,12](#)).

I det første vers i kapitel 1 læser vi: "Peter, Jesu Kristi apostel". Der er grund til allerede at standse ved dette udtryk. Når Peter kalder sig Jesu Kristi apostel, så er det for tydeligt at tilkendegive med hvilken autoritet, han tager til orde. Forfatteren er ikke hvem som helst, men en, som af Jesus Kristus selv er kaldet til at føre ordet på hans vegne. Vi husker, at Peter på vegne af de andre disciple aflagde den gode bekendelse til Jesus: "Du er Kristus, den levende Guds søn," og Jesus svarede: "*Det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene. Og jeg siger dig, at du er Peter, og på den klippe vil jeg bygge min kirke*" ([Matt 16,13-20](#)).

Et andet sted siger Jesus til sine disciple: "*Den, der tager imod jer, tager imod mig*" ([Matt 10,40](#)). Den sidste aften, Jesus var sammen med sine disciple, som skulle være hans apostle og sendebud, sagde han: "*Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer*" ([Joh 14,26](#)). Altså har apostlene Jesu myndighed. Vi modtager apostlenes ord, som vi modtager Jesu eget vidnesbyrd. I Apostlenes Gerninger kan vi se, hvilken autoritet disse mænd havde i menighederne, fordi de var Jesu apostle. Således også Paulus, som var kaldet direkte af Jesus til at være hans apostel, læs Gal kap.1 og 2. Den kristne menighed modtager derfor apostlenes ord, som var det Jesu egne ord.

Så meget om brevets forfatter. Men hvem er det skrevet til? "Til de udvalgte, der bor spredt som fremmede blandt andre folkeslag, i Pontus, Galatien, Kappadokien, provinsen Asien og Bitynien"

([1 Pet 1,1](#)). Ved første øjekast kunne man få den tanke, at Peter her tænker på jøder, som boede i disse egne. På græsk står der nemlig 'i diaspora', som betyder i udlændighed, og det ord blev netop brugt om jøderne. På denne tid havde jøderne allerede længe boet spredt rundt omkring i mange lande. Men hvor langt væk de end boede fra fædrelandet, så var deres hjerter i Jerusalem. Er det måske jøderne spredt som fremmede blandt andre folkeslag, Peter skriver til? I så fald må det være kristne jøder. Sådan har mange ment, og det er i sig selv ikke en umulig tanke.

Alligevel er der mest belæg for at tro, at Peter har nogle andre for øje. Peter skriver til kristne mennesker, både jøder og grækere. Det gamle Israel var Guds folk og er det i en vis forstand stadig. Gud har ikke glemt sin gamle pagts folk. Han har endnu løfter til dem, hvilket vi kan læse om i Rom 9-11. I den nye pagts tid, som vi lever i nu, en tid, der strækker sig fra Jesu første komme, til han kommer igen, har Gud et folk på jorden, som består af både jøder og hedninger. Jakob siger: "*Gud har sørget for at skaffe sig et folk af hedninger for sit navn*" ([ApG 15,14](#)). Som kristne ved vi, at Abrahams, Isaks og Jakobs Gud er vores Gud og Far, han, som er Jesu Kristi Far. De udvalgte, som Peter skriver til her, er altså kristne mennesker, Guds folk af alle stammer og tungemål.

Så har vi da her fundet et centralt, nyttestamentligt udsagn. En tanke, der er god og nyttig at standse for. Nemlig at de kristne er Guds folk, og dette folk er i udlændighed og på vandring i fremmed land.

Akkurat som jøderne var spredt rundt om i landene og alligevel havde deres hjerter i Jerusalem,

således også med de kristne. Guds folk i dag. De bor spredt ud over hele jorden og har deres fædreland på jorden. Steder, de er glade for, og som de tjener. Men deres hjerter er på underlig vis et andet sted.

Paulus skriver: *"Men det himmelske Jerusalem er frit, og det er vor moder"* ([Gal 4,26](#)). Der findes et himmelsk Jerusalem, som er Guds folks rigtige hjemland.

For at forstå dette bedre, kan vi læse, hvad Paulus skriver i [Fil 3,20](#): *"Men vort borgerskab er i himlene."* Det ord, som er gengivet med borgerskab eller rige, er ikke så let at oversætte, men tanken kan være denne: I Filippi boede den menighed, som Paulus skrev til. Filippi var en romersk koloni, det vil sige et sted, hvor der var en romersk garnison og romerske borgere. Disse følte sig som borgere af hovedstaden Rom, og i bund og grund hørte de ikke hjemme i Filippi, men i Rom. Deres herre var kejseren i Rom. I Filippi var de fremmede, som i virkeligheden hørte hjemme et andet og bedre sted. Og de havde rettigheder, som ikke alle havde.

Når så Paulus siger, at vort rige er i himlene, så mener han, at vi har et rige; det er ikke her i verden, men i himmelen. Ligesom menigheden i Filippi ser romerne gå stolte omkring, fordi de tilhører kejserens Rom, på samme måde kan de gå omkring i ydmyg taknemmelighed over at høre hjemme i himmelen. Der bor vores Herre Jesus Kristus, og derfra skal han også komme igen.

Det er denne tanke, Peter er inde på, når han kalder de kristne fremmede. Det er en klar og stærk tone i Det Nye Testamente, at Guds menighed er et folk på vandring i verden. Tænk bare på Hebræerbrevet. Prøv at læse Hebræerbrevet med denne tanke for øje. Som Israels børn blev ført ud af trældommen i Ægypten, gennem ørkenen og hjem til Kana'ans land, sådan er også Guds børn et folk på vandring. Der står en sabbatshvile tilbage for Guds folk, loves det i [Hebr 4](#).

Hvem er så dette folk, hvem hører til der, og hvordan bliver man medlem af dette Guds folk?

Det skriver Peter om i sit brev. Han siger: *"som efter Gud Faders forudviden ved Åndens helligelse er udvalgt til at vise lydighed og blive bestænket med Jesu Kristi blod"* ([1 Pet 1,2](#)).

Det er den samme tone, som vi synger i en salmestrofe:

Han som mig udvalgte
og blandt sine talte,
førend jeg blev født.
Han som ved så god besked,
ud i livet og i døden,
hvad jeg har fornøden.

Det er altså Gud selv, og ikke mig, som gør mig til et medlem af hans folk.

Og endnu tydeligere siger Peter: *"Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde, til en uforgængelig og ukrænkelig og uvisnelig arv, der ligger gemt i himlene til jer"* (1 Pet 1,3-4). Genfødt, står der, til et levende håb. Det håb, som et Guds barn ejer, bliver man genfødt til. I Joh 3. læser vi om den jødiske rådsherre, som kom til Jesus om natten for at få klarhed i sin sag. Jesus sagde kort og godt til ham, at det var nødvendigt at blive født på ny. *"Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige... Det, der er født af kødet, er kød, og det, der er født af Ånden, er ånd. Du skal ikke undre dig over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny"* ([Joh 3,5ff.](#)).

Peter siger altså her, at Guds børn, Guds eget folk, ser frem til noget stort og rigt, de engang skal få. Men det er de ikke født til. Det er de genfødt til. Johannes siger det sådan: *"Alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at blive Guds børn, dem, der tror på hans navn; de er ikke født af blod, ikke af køds vilje, ikke af mands vilje, men af Gud"* ([Joh 1,12](#)).

Se også 1 Pet 1,23: *"I er jo ikke genfødt af en forgængelig, men af en uforgængelig sæd, Guds levende og blivende ord."* Så kan vi endnu engang sige: "Lovet være Gud, som har genfødt os til et levende håb." I den norske og den danske kirke bliver dette skriftsted brugt ved dåben. Paulus

kalder dåben for genfødselsens bad ([Tit 3,5](#)). Men den, der falder ud af dåbens nåde, som det sker for mange, kan ved Guds hellige Ord blive vakt op til en levende tro og således blive født på ny (se [Jak 1,18](#)).

Guds folk, udlændingene i verden, er altså blevet til ved en ny fødsel. Måske skulle vi minde hinanden om dette med et vist eftertryk. Det er vigtigt at være klar over det. Den, der vil se Guds rige, må fødes på ny. Gud må arbejde med os, og vi må få gjort vores sag op med Gud, så vi kan få arveret hos Gud i Himmelen for Jesu skyld. Samtidig må vi lytte til den glædens tone, der klinger hos Peter. Han stiller sig op sammen med alle Guds børn og siger: *"Lovet være Gud, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til en så stor arv."*

Kan vi da være sikre på at få arven? Vi er her på jorden, vi er skrøbelige mennesker, og der er langt til Himmelens land. Kan vi være sikre på at nå frem? Ja, siger Peter, den er *"gemt ... til jer, som af Guds magt ved troen bevares til en frelse, der holdes rede til at åbenbares i den sidste tid"* (1 Pet 1,5). Det er altså Gud, der ved troen holder os oppe; vi er i stærke hænder.

Peter nævner også en anden sag. Man bliver medlem af Guds folk ved en ny fødsel. Men når noget sådant kan ske, når det i det hele taget er muligt for os at blive Guds børn, er det, fordi der er en grund, vi kan bygge på. Og denne grund er forsoningen i Jesus Kristus. Lad os igen se på vers 2 i 1 Pet 1: *"udvalgt efter Gud Faders forudviden ved Åndens helligelse til at vise lydighed og blive bestænket med Jesu Kristi blod."* Vanskelige udtryk, måske, men når vi kommer i dybden med dem, får vi at vide: Det, at jeg er en kristen, det, at jeg får lov til at tro så stort i dag, det hviler i Guds evige frelsesvilje, og det har sin grund i den store frelsesgerning, at Jesus gav sit liv og blod for os på korset. *"I ved jo, at det ikke var med forgængelige ting som sølv eller guld, I blev løskøbt fra det tomme liv, I havde overtaget fra jeres fædre, men med Kristi dyrebare blod som af et lam uden plet og lyde"* (1 Pet 1,18).

Se også [1 Pet 2,24](#): *"på sit legeme bar han selv vore synder op på korset, for at vi, døde fra synden, skal leve for retfærdigheden."* Vore synder, alt det, vi har gjort Gud imod i småt og stort, skulle have skilt os fra ham for evigt, hvis hans retfærdige dom var blevet fuldbyrdet. Det ville kun have været ret og rimeligt. Men så kom han, som elskede os med en evig kærlighed, han, som kom for at gennemføre sin Fars frelsesvilje, vor Herre Jesus Kristus, Guds egen søn. Han bar vore synder på sit legeme op på korset, læste vi. *"Kristus har løskøbt os fra lovens forbandelse ved selv at blive en forbandelse for vor skyld"* ([Gal 3,13](#)). Vreden, som skulle have ramt os, ramte ham.

Så kan Peter da bruge det mærkelige udtryk *"bestænket med Jesu blod"* (1 Pet 1,2). Det betyder renselse i kraft af Jesu Kristi forsoning. Jeg er som kristen Guds barn for Jesu skyld. Grundlaget for kristenstanden er ikke min beslutning om at ville blive en kristen, hvor nødvendig den end er, og det er heller ikke min mere eller mindre vellykkede gennemførelse af en sådan beslutning. Hvem kan overhovedet gennemføre en sådan beslutning? Nej, det eneste grundlag for kristenstanden er Jesu forsoning. Elsket af Gud for Jesu Kristi skyld, han som døde for os og stod op fra de døde for os. Sådan er en kristen stillet.

Det ligger Peter meget på hjerte at få forklaret sine læsere, hvor tryk og sikker den grund er at bygge på. De er kaldet efter Guds forudviden, de holdes oppe ved Guds magt, og grundlaget for at være Guds børn er Sønnens, Jesu Kristi død og opstandelse. Her står vi over for et mysterium.

"Det var denne frelse, profeterne granskede efter og grundede over, når de profeterede om den nåde, som I skulle få" (1 Pet 1,10). Se endvidere 1 Pet 1,12: *"alt det, som englenerne begærer at få indblik i."* Englenerne er Guds tjenere og sendebud, så nær står de Gud. Men hvor uendelig rigt og stort evangeliet om Jesu nåde og frelse er, det forstår de ikke. Det fatter kun syndige menneskebørn, som har oplevet den nåde at blive frelst ved troen på Jesus.

Lad os vende tilbage til hovedtanken. Peter skriver til de fremmede i verden, det vil sige til kristne, der har deres hjemland i himlen hos Gud. Det lyder meget virkelighedsfjernt, tænker nogen, langt fra hverdagen med dens opgaver, pligter, glæder og sorger. Ja, men sådan er det ikke ment. Tvært imod. Det at høre hjemme hos Gud i Himlen, det skal gøre de kristne vågne over for det, Gud

forventer af dem her i verden, siger Peter. *"Som lydige børn må I ikke tilpasse jer de lyster, som I før fulgte i jeres uvidenhed; men ligesom han, der har kaldet jer, er hellig, skal I også være hellige i hele jeres livsførelse"* (1 Pet 1,14). Her taler Peter helt praktisk og ligefremt om kærligheden og tjenstvilligheden, som skal vises mod andre. *"I, som i lydighed mod sandheden har rensset jeres sjæle til at have oprigtig broderkærlighed, skal elske hinanden inderligt og af et rent hjerte"* (1 Pet 1,22).

Synes nogen, at dette er sagt meget generelt, så skal vi bare læse videre i kap.2, 3 og 4 i 1 Pet og erfare noget andet. I disse kapitler står der om forholdet i vore hjem, hvordan ægtefolk skal leve sammen, hvordan forholdet mellem børn og voksne skal være og meget andet. Det vil vi komme ind på senere.

De kristne er altså Guds folk, som bor i fremmed land. Hvad medfører det? Peter siger: *"Og når I påkalder ham som fader, der uden at gøre forskel på folk dømmes enhver efter hans gerning, skal I leve i gudsfrygt, så længe I er udlændinge her"* (1 Pet 1,17). Leve i gudsfrygt, hvad menes der med det? Skal vi gå og være konstant bange? Nej, meningen er, at Gud har bekostet uendelig meget på os; det var så kostbar en sag at frelse os, at han måtte give sin søn. Så stor var risikoen, så høj var prisen. Og nu skal de kristne være varsomme og ikke miste, hvad de har fået. *"Jeg formaner jer til som udlændinge og fremmede at holde jer fra kødets lyster, som fører krig mod sjælen. Lev jeres liv blandt hedningerne sådan, at de netop ved det, de bagtaler jer for som forbrydere, kan få syn for jeres gode gerninger og prise Gud for dem"* ([1 Pet 2,11-12](#)). Om disse ting har vore kristne fædre meget at sige som formaning til dem selv og andre. Der er mange farer i verden, som vil være til skade for kristentroen. Vi er i fremmed land og er ikke fremme endnu. Derfor skal vi træde varsomt og give agt på vores færd, siger Ordet.

Mange af os har læst John Bunyans uforglemmelige bog "Pilgrimsvandringen". Den symbolske fortælling om Kristen, der bryder op fra sin by, Fordærvælsens Stad, for at gå til det himmelske Zion. Han havde fået en pergamentrulle af en, der hed Evangelist, og i den stod der: "Fly for den kommende vrede." Så begyndte han at gå på vejen mod Zion. Naboerne råbte efter ham, at han skulle komme tilbage, men Kristen stak fingrene i ørerne, løb videre og råbte: "Liv, liv, evigt liv!" Dette er at færdes i frygt den tid, vi bor i fremmed land.

Sandt nok, menneskelivet byder på meget sandt og godt. Paulus siger i [Fil 4,8](#), at *"alt, hvad der er sandt, hvad der er ædelt, hvad der er ret, hvad der er rent, hvad der er værd at elske, hvad der er værd at tale godt om, kort sagt: det gode og det rosværdige, det skal I lægge jer på sinde."* Dette skal også siges, og i sin sammenhæng. Når vi synger i en salme "Vær varsom, o sjæl, og giv agt på din gang", da tænker vi på alt det, der trækker ned, alt det, som Guds Ord ikke vil kendes ved.

Peters første brev tegner et livsprogram for os. At være et pilgrimsfolk og vise sig værdig til at være på vej hjemover og opover, det er et stort livsprogram. Man spørger uvilkårligt, hvordan skal det gå, kan vi magte det? Noget af svaret på dette spørgsmål har vi været omkring. Vi hørte, at det kræver en ny fødsel og et nyt hjerte - og at det alene sker ved et Guds under. Intet mindre kan gøre det.

Når da kristenlivet skal leves hver dag, har Peter et godt ord at sige om det også: *"I, som i lydighed mod sandheden har rensset jeres sjæle."* (1 Pet 1,22). Dette er hemmeligheden. Sandheden er Guds Ord. Den, der helt enkelt vil være lydige mod dette ord, han skal, siger Jesus: *"erkende, om min lære er fra Gud ..."* ([Joh 7,17](#)). Den, som vil tro evangeliets ord, som er sandhedens ord ([Ef 1,13](#)), han skal vinde sejren. Gud vil tage hånd om den, der tror på hans ord og lever i troslydighed mod det. Amen.

(Afsnittet "Bibeltimer over 1 Petersbrev" fra "I evangeliets tjeneste" af Carl Fr. Wisløff - Luthersk Missionsforenings Bibelskoles Elevforening 2005 - Shafan 29-06-16)
